

Е туренъ подъ челото,
Като единъ нагонъ.

Отъ първата минута,
При първитѣ зари,
Душата въ мрака бута,
И слаба, малка, люта,
За жертви вечъ гори.

При първа още крачка,
Дѣтето — ангелъ благъ —
За радостъ, за играчка,
Мравунчицата мачка
Съсѣ мѣничкий си кракъ;

Ил' бѣдната мушица
На пламика я тлѣй,
Ил' божията птица,
Съ безгрѣшна си ржчица
Я дави и се смѣй.

Бой даде му тазъ жажда
За злото въ свѣтътъ,
Та йощ' кога се ражда
Веселие угажда,
Че другитѣ ще мржтъ?

Отъ дѣ въвъ себѣ има
Тозъ мрачния залогъ?
Отъ дѣ примѣри има!
Какъ може херувима
Да бжде тѣй жестокъ!

Но мъдростъта нѣмѣе
Прѣдъ тозъ въпросъ проклетъ
И разумътъ не смѣе
Тъмната да развѣе,
И нѣмамъ азъ отвѣтъ.